

første Løser omtalte det som en af de væsentligste, uestergiveligste Fordringer, medens andre ærede Løser, nemlig dels det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og dels den ærede Forslagsstiller, der har taget Ordet, vare af den Mening, at Reservecapitalen skulde være — ja, det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) brugte endogsaa det stærke Udtryk — en Uting, naar man har at gjøre med gjenfaldige Forsikringsforeninger, hvor Medlemmerne vare solidarisk ansvarlige. Jeg kan imidlertid ikke være enig med det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds i, at Reservecapitalen skulde være en Uting. Det maa vel erindres, at, for at en Forsikringsforening kan siges tilfulde at opfylde sine Forpligtelser, er det ikke tilstrækkeligt, at Forsikringsmedlemmerne ere i Stand til og ere villige til en Gang i Tiden at tilveiebringe det Beløb, som udfordres til at dække opstaaende Stader; det er ogsaa en Fordring, at det Krav, man har paa Erstatning, bliver fyldestgjort uden Forhaling, og det er jo klart nok, at, dersom de Summer, hvorom der bliver Spørgsmaal, først skulde tilveiebringes ved nye Ligninger, og de paalignede Beløb derefter inddrives, vilde de Paagjældende maaske kunne komme til at vente længere end billigt paa at faae den dem tilkommende Erstatning. Det forekommer mig derfor nødvendigt, at der maa være en Beholdning, hvoraf man i saa Tilfælde kan tage, eller paa hvilken der kan reises Midler til Laans for at tilfredsstille de øieblikkelige Krav. Men dertil kommer ydermere, at det heller ikke maa overses, at der ogsaa ved de gjenfaldige Forsikringsforeninger kan blive Spørgsmaal om en saadan større Stade, at det kunde blive vanskeligt nok for de Paagjældende i alt Fald i Diebliffet at fyldestgjøre de Krav, som stilles til dem. Ja, tænker man sig en Forening spredt over hele Landet, vil det vanskeligere kunne indtræffe, at en eller anden Brandstade kunde sætte en større Del af Foreningens Medlemmer mindre i Stand til i Diebliffet at fyldestgjøre de Krav, som stilledes til dem; men hvis man vilde tænke sig en Brandforsikringsforening indskrænket til enkelte Sogne eller enkelte Byer i et Sogn, er det aabenbart, at en Brand kunde ramme i alt Fald en større Del af Foreningens Interessenter paa en saadan Maade, at det selv med deres bedste Villie i Diebliffet kunde blive vanskeligt for dem at fyldestgjøre de stillede Krav. Jeg skal endelig gjøre opmærksom paa, at det er en noget vidtgaaende Forpligtelse, man i § 3 tænker paa at ville paalægge Justitsministeren, nemlig at bringe alle de Statuter, paa hvilke der kan blive Tale om at meddele Sanktion, til offentlig Kundskab. At paalægge ham saaledes at være Mellemand imellem Foreningerne og Publikum, forekommer mig noget besynderligt; men i ethvert Tilfælde anser jeg det for givet, at det er Meningen, at disse Selskaber skulde betale de Omkostninger, der ere forbundne med

denne Offentliggjørelse. — Tilbage staa §§ 4 og 5, som vel ikke fremtræde som særegne Begunstigelser, men som dog nok i Virkeligheden indeholde det Væsentligste af det, man ønsker at opnaa for de private Forsikringsforeninger, nemlig at Midler, der staa under offentlig Eilsyn, skulde kunne udlaanes i Giendomme, som ere forfikkede i de omtalte Foreninger. Det forekommer mig imidlertid, at saaledes som Paragraferne foreligge, gaa de meget videre, end det paa nogen Maade kan anses for forspørgeligt at gaa. Jeg siger, saaledes som Paragraferne foreligge, idet det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller, Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), udtalte sig, som om det var hans Mening ikke at ville gaa videre, end at Sagen i alt Fald vilde stille sig anderledes. Det kan altsaa være, at jeg lægger en anden Fortolkning ind i disse Paragrafer, og navnlig i § 5, end de ærede Forslagsstillere; i saa Fald vil Sagen i Realiteten have mindre Vanskelighed; men saa maa jeg anse det for nødvendigt, at Paragraferne blive omredigerede. § 4 siger: „Bygninger, der ere forfikkede i den almindelige Brandforsikring, kunne fordres udslettede af denne, naar der fremlægges Attest for, at de paagjældende Bygninger ere indtagne til Forsikring i en anden af Regjeringen sanktioneret Forening for det samme Beløb, osv. Dette kunde man mene, behøves slet ikke at siges, idet det er Noget, der følger af sig selv, for saa vidt man kun stiller sig lige over for de forskellige Brandforsikringsforeninger. Man fristes derfor naturligt til at tro, at det er Meningen, at man med det Samme har villet udtrykke, at en saadan Udslettelse af Brandforsikringsforeninger skal kunne finde Sted endogsaa uden Hensyn til, hvad Tredeemand og særlig Panthaverne maatte have at indvende derimod. Det har for saa vidt glædet mig, at Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) har udtalt sig, som om dette ikke var Meningen; under den Forudsætning kan man vel komme ud over § 4 ved ved en Udslettelse at sjerne den af mig nu betegnede Fare. § 5 gaar meget videre, end den tilsvarende Paragraf i det Lovforslag, som i Dvrigt har været Forbilledet for de ærede Forslagsstillere. Den tilsvarende Paragraf i det Lovforslag, som i 1859 blev vedtaget i Folkethinget, gik nemlig ud paa at udtale, at: „Det tillades Bestyrere af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler at anbringe disse i Giendomme, hvis Bygninger ere forfikkede i en af Regjeringen sanktioneret Forening, ligesom Forsikring i en saadan anses for fyldestgjørende den Betingelse i de til Salg af Bøndergods meddelte Bevillinger, at de solgte Fæststeders Bygninger skulde holdes forfikkede i Landets almindelige Brandforsikring.“ Denne Bestemmelse gik altsaa kun ud paa at give en Hjemmel for det Offentlige til at lade de under dets Bærg staaende Midler blive indstaaende i eller udlaante i Giendomme, hvis Bygninger ere